

Trenne utvalda

W i s o r.

Den Första

Sittu-Gubben eller Skatboet.

(Verklig händelse.)

En warning för omenflig behandling mot Djuren.

Från fönstret såg Lina den blommande lund etc.

Sjunges som: I Kyrkoherdens Trädgård mid Taubenhain.

Den Andra.

Den olyckliga Fiskare-Familjen.

I hyddan der borta, af bokar omstyggad etc.

Den Tredje.

En fluga af det wackra slag etc.

N:o 10.

Kalmar.

Tryckt hos D. & A. Westin.

1851.

Pris: 2 R. Wlo.

Den Första.

Från fönstret såg Lina den blommande lund; Af skolväns
Uget stängd i små brödrernas rund Så hvar sin wid boken
hon sitter, Att kan hon en fluga på rutorna nå Hon rycker
af wingen och låter den gå; Sjelfwäldig hon gör hwad
hon gitter.

2. På flockan hon ser; men förrn löstimmnan slår, Hon
smuger ur hyddan, och dansande når Hon åter den grönskande
de teger. Lik Lottareungen så brun på sin fiad, Till tåket
hon klättrar så lätt som en wind, An upp och an ner uppå
flegen.

3. Snart ser hon i aspen långst bort i allen Ett statbo,
der ungarne sjådrade re'n Kring modren sig snatrande glåda,
Som matade en, två, tre, fyra och fem, Till mera att
skaffa hon styr från sitt hem, Der windarne waggade de späda.

4. Från gren och till gren klättra Lina dit opp, Och
hunnen till målet i swigtande topp, Så tyst som den lurande
katten, Hon tittade in i det slårade bo Och störde de sofwan:
des hwila och ro, I förklädet hemtande skatten.

5. Då ned från den wädliga fården hon hann, På wä:
gen en hjulspik, förrostad, hon fann — Till misfönd ej län:
storna falla; Fast modren stög klagande kring sina små, Det
mordiska sinnet förgrimmade ändå Stack ögonen ut på dem
alla.

6. I hast som den winande stormilen pep En röst, och
en hand efter lockarne grep. "Stå stilla!" den hördes be:
falla. "I andar, som föllo från himmelen ned, Ur hälsorna
stigen och hören min ed, Troll, gästas och swartaler alla!"

7. "We, herrgårdens barn! wid de hjälplösa's stri För:
bannad en gång må din afföda bli, Semtalig, men samre
än denna, Tu kastade bort ibland stickor och strå, Att skinn:
grad och huswill och hungrande gå I mörkret och modren ej
fåna!"

8. Den wredgade Gubben från Fjinnmarken kom; Nu
wändande åter till skogarna om I skägget hörs mumlande
tala: "Med björnfett din galla har Verkele närt, Ett gökågg
i fulln blef din moder bestärdt; Men detta du dyrt får be:
tala!"

9. "Jag har ingen mor," sade Lina och rådd Hon stöd:
de till hemmet, der tyst på sin bädd I ånger hon wakande

gråter. Men tidigt wid boken, i morgonens glans, Hon läste
sin lexa, den gick som en dans, Och ofynnet kom aldrig åter.

10. Snart Fjinnubben glömdes, — I hembygdens dal,
Der barndomens skiftande fröjder och qual Förswinna som
wågor i strömmen. Ostyrliga stickan förbyter sitt stick, Fjinn:
drömmen.

11. Hon sitter wid sömnen så sedig och klok, Hon smun:
ger sin wisa och läser sin bok, Och springer i hushållsbesty:
ren, Och snart, under stundernas wexlande lopp, Till fram:
tidens lycka och kärlekens hopp Hon spelar så glad uverturen.

12. Bland bröderna fostrad, hwad Lina war såll När
ferier stunda, till barndomens tjell Wid helgerna åter de
komma; Och grannar, kamrater, ett hwimlande tal, För:
samlas till dans i den festliga sal, Kring bygdens förtrol:
lande blomma.

13. "Den skaran," sad' fadren, "är biswärmen lik, Som
ökas alltmer — jag är trött wid musik, Quetter och klink
på gitarren. Nu gäller det, Lina, att ta sitt parti, Du
wer, den som wäjer för länge uti Rödswäplingen, stannar i
starren."

14. Och Lina war lycklig. Förlofningens dag Bort:
strände, lik thordöners ljungande slag, Lockfoglarnes tjuflande
toner. Den strade fästmon i wärdighet steg, Wid gratula:
tioner och bågningar yeg För ortens högmågne patroner.

15. När förvarne bergas på åker och ång, Hwad tu:
sende soßlor i lek och i släng På herrgården bröllop bebåda,
Der nätet läggs ut i den siffriga flod, Och jägaren styr med
sitt ljungande lod, Att skogarnes wildbråd förråda.

16. Der faller till offer för mordskälet re'n, Att styckas
och ljudas wid lågornas sten, Gådoren, den wäldiga krog:
pen. Till sitt i fulländning på bröllorets bord, Krokanen,
bland frukter från söder och nord, Bär wingade guden i
toppen.

17. På trappan sig buga brudriddare två, Till mötes
de kommande gästerna gå Fjinnliga, granna och spända.
En klatsch, och från stallgården hästarnes par Till förstugan
fram såsom ljungelden far, Der wäntande wagnarne wända.

18. När försteget sänkes för brudgum och brud, Ung:
domlig och skön i sin glänsande skrud, Som rosor och myr:
then omkransa. Gullfuchsarne stolta med sladdrande mahn
Hwitsoswarne stampa. Från grönskande plan, Hej hopp:
san, till kyrkan de dansa!

19. Vid jerngallerporten, der bruden steg ur Bland folket, omringande kyrkgårdens mur, Hwad ser hon, så håpen till finnes? Jo, Finngubbens bleka föräldrade harn, Så hemst som en wälnad ur grafwarne samn; Och barndomens grymhet hon minnes.

20. Ett hotande we från hans läppar ej går; Men spådomen dock, fester tiotal år Förgåten, hörs hånande tala I hjertat och gjuta sin sasa deri: "Förbannad en gång skall din afföda bli, Och detta du dyrt får betala!"

21. Dock snart ser hon Prosten wid altaret stå Och heliga tafflan, med korset uppå, Af törniga fransen omwradt. Der ljuder ej mera beswariarens röst; Med ungdomens hopp i det bäftwande bröst Förbundet blir helgadt och firadt.

22. När orgorna sluta sitt tonande brus, Till skålar och tal, komplimenter och krus Flyr brölloperets lysande skara, Och sist, när den festliga dagen har flytt, Till brudgummens gård, för att dricka på nytt, Med ungpåret gästerna fara.

23. Vid insjön omgifwen af blånande berg, Som skifta i skvarnes wexlande färg, Med holmar och wänliga stränder, I wiken låg hyddan, som dag efter dag, Vid bjellroras klang eller årornas slag, Välkomna grannar och fränder.

24. Snart Lina, hur dagarna kommit och fly, Sig stjal att i tysthet på smålunnet sy, Till åndeligt med bjefs och mancheretter Allt prydligt och färdigt i ordning hon lagt. De stundom hwad hotande Finngubben sagt, Hon minnes i sömnlösa nätter.

25. Af fruktan och hopp blir det dyraste namn Dock saligt bestärkt, när i moderlig samn Den wäntade engeln är sluten. Bland liljor så skön, från sin himmel ej skild, Han hwilar, som more af messeln hans bild Lik kärleken förmod och gjuten.

26. När solen går upp ur den rodnande bädd, Ser Lina sin förstling: — ej öppnar han rädd Sitt öga mot ljusblå azuren; En speglade stråken är flocknad deri. "Se spådomens makt!" hörs ett klagande skri, "Ja blind är till lifwet han buren!"

27. Ej nånstän han blickar med oskuldens hopp Till moderligt öga, der tårarnes lopp Sin ymniga tälla har funnit. Ej ödet bestärde en grymare lott, Dock fört efter år, som i sorger förgått, Fullbordan har spådomen wunnit.

28. Då efter hwarannan i moderligt stöt Fem barn hon, lik Niobe, sörjande slöt, Ej nånstän till ljuset de wakna; Men lerande handen, som wården dem ger, Förståndets gudomliga gnista än mer De blinda halffänarne sakna.

29. Då sängen ur foglarnes nästen är höjd, Der ungarne blicka, wid moderlig fröjd, Mot morgonens gyllene skvar, För barnen ei dagas den ewiga natt; Till Lina med hån ljuder skatornas stratt Och hopplösa smärtan förnyar.

30. Då Finngubben stödd på sin krycka en dag Säg Lina förtärd, med förblefnade drag, Han sade: "I fruktan hwi närde Du tron på förbannelsens djefwulsta ord, Men ej på en makt oswan himmel och jord? Dig sjelf du ditt öde bestärde."

31. "Det dagas för dessa en gång oswan syn," Sad modren; "ty den som de blinda sin syn Har gifwit på jorden, han glömmar I himlen ej bort mina hjälplösa sind. O, gråt icke gubbe! — Emellan oss två Allena den ewige dömmar."

Den andra.

Den olyckliga Fiskare-Familjen.

I hyddan der borta, af bokar omskyggad, Der lefde i landtlig enfaldighet Sven, Med hopp till Försynen, från nöden betryggad, Vid sidan af Signild, hans maka och vän.

2. Gud dem icke åkrar och boskap förlänte; En kåtäppa endast, en mjölkaude ko, Och hvad de med garnet på hafvet förtjente, Till nödtorft försåg deras tarfliga bo.

3. Men Himlen, som dalarnas redlighet löner, Knöt hop dessa makar med lyckliga band, Och skänkte dem dygdiga döttrar och söner Som delade mödan med arbetsam hand.

4. De kände ej flården, ej höghetens oro; Välsignelsen gräddade kring deras tjäll; Om Söndan till Kyrkan med grannarna foro, Och somnade trötta och glade hvar qväll.

5. Allfader! så bygger den fromme sin hydda, Inunder dess tak bygger svalan sitt bo; Din almakt täcks menskan och svalan beskydda, Och skänkade mbegge sin föda, sin ro.

6. På hasreddan flitigt sitt fisknät han sköt-

te, Och lätt rodde sönerns åror hans båt; Och moder och döttrar på stranden dem mötte, När icke på fångsten de följde dem åt.

7. Så foro de alla en natt, och förnöjde De vittjade garnet, tills dagen frambröt; Till Himlen de tacksamt sin morgonsång höjde, Och vände mot stranden sitt gungande spröt.

8. Små krusiga vågor, som årorna smeka, Försilfras af månen, som speglar sig der; Och glädtiga fiskar på hafsbrunnet leka, Och morgonen ljusnar kring klippor och skär.

9. O Sven! hur den kommande morgonen rör oss! Hur skön är naturen! och du är så nöjd! Hur lätt slinter båten! — Ja Signild! så för oss Vår Herre igenom till Himmels fröjd.

10. Sven vet du, jag tänker; Hvem af oss skall vara Den första, som vandrar all verldens stråt? — Hos barnen skall Himlen min Signild väl spara — Som Gud vill! sad' Signild, och kväde sin gråt.

11. Men hastigt är morgonens skönhet försvunnen Det mörknar i Öster — nu blixtrar det der, — Bland eldröda skyar är solen upprunnen Och allting bebådar att stormen är när.

12. Ron dugtigt, J gossar! Sen, böljorna häfva, Och lyfta mot båten sin skummiga rygg. Ron raskt, hissen segel! Du, Signild, ej bäfva Den Herran beskyddar i faran, är trygg.

13. Och häftigt ro fader och söner, att hinna I land, medan Signild ser böjd mot sin arm, Med ömhet på Sven genom tårar, som rinna I hemlighet ner på dess klappande barm.

14. Mot barnen hon armarna gråtande sträcker: Nu hviner orkanen — nu häfver sig opp Den tornhöga vågen, o himmel! och bräcker Med brak deras mast, och med den deras hopp.

15. Och häftigt ro fader och söner, fast dö-

den En hvar nu för ögat skenbarligen ser; och moder och döttrar ge Gud sina öden — De gråta — En blick, — och de gråta ej mer.

16. Och svallvågen, döf för de redligas böner, Den krossade båten i afgrunden drog; Och fader och moder och döttrar och söner Nu dricka den bölja, som öfver dem slog.

17. Nu äro de frälsta från jemmer och våda, Det enda hvaraf denna jorden är rik; Och englarna sväfva kring klippan och skåda Ned på dessa frommas kringdrifvande lik.

18. De föra upp med sig de saligas andar I strålände flygt, till den eviga ro, Hvari sina smärtor af skilsmässan blandar, Och der de hos Gud och hvarandra få bo.

19. Och ej deras kroppar åtskiljas af hafvet, Som vaggar dem in på den fredliga strand, Der likbrevd lik blef i stillhet begravd, Af gråtande grannar, i kyrkgårdens sand.

Den Tredje:

En fluga af det vackra slag, Som fins på gräs och blader, hon tänkte vid sig sjelf en dag, då hon var ganska glader: Jag börjar nu att blifva stor :: Det vore roligt heta Mor och älskas af en make.

2. Kring henne flögo hit och dit en svärm af hennes likar, hvar en af dem med konst och flit dess tycke efterfika; men hon för ingen fant behag :: Hon följde våra flickors lag, Att endast se på ytan.

3. Hon flög uti en blomster-park, beprydd med hyazinter, der tänkte hon att ta sin bädd Den långa kalla vinter; men straxt hon börjar tänka om :: Det blifver långsamt, kallt och svårt att sofva så allena.

4. I hast hon fick en fjäril se I blomsterparken leka, hon genast flydde med en hast och flög att honom smeka; Ack! sade hon, hur röd och hvit :: Min lilla vän! kom till mig hit, din skönhet för mig lyser.

5. Han kom; hon blef oändligt kär uti hans sköna vingar, hon såg hur raskt han kroppen för och konstigt han sig svingar; de tumlade i gräset om :: Till dess en annan fjäril kom, då bød han henne afsked.

6. Hon följde fjärilen med en blink, hon svor att aldrig sälja sin frihet åt en spelevink, ej heller mer så tokigt välja; men i det samma flög förbi :: Ett hurtigt, vackert randigt bi, som flög på nästa blomma.

7. Straxt åter qvicknar hennes hopp, hon följde biet på spåren; Ack! sad' hon, hvilken täcker kropp, så gul och fet om låren. Ack! lilla kräk; hvad du är söt :: Ack! hade jag dig i mitt sköt, så drypande af honung.

8. Hon ropade: hvart hän, min vän! hvart ärnar du att fara; Han svarade: du vet, min vän! min sed den plår ju vara, att taga något hvar jag får :: Hvar blomma, som i vägen står, Jag lyster på att flyga.

9. Hon ropade: kom hit, min vän! Låt mig få bli din maka! Kom du och all min ömhet kän, Låt mig din sötma smaka. Straxt bien flög i en ring :: Och gaf den flugan styng på styng, så hon föll ned i gräset.

10. Den stackars flugan svollnad' opp, hon kände en oändlig smärta: Förlorat är nu allt mitt hopp, och döden för mitt hjerta. En fluga hon det ödet slöt :: Att mången är i munnen söt, fast falskhet bor i hjertat.
